

ikke, den stod hen i det ubestemte, medens Garantiaftalerne var udformet i Paragraffer.

Da vi førte den almindelige Diskussion i 3die Kommission, udtalte jeg mig ud fra det samme Synspunkt, som det ærede Medlem Hr. Moltesen havde udtalt sig ud fra i Fjor, idet jeg henviste dertil. Men jeg fremhævede i øvrigt, at Danmark med allerstørste Glæde vilde arbejde med paa den Udvidelse af Voldgiftssystemet, hvortil der nu var Udsigt, og at Danmark vilde være rede til en Præcisering af de meget omtalte Sanktionsbestemmelser, men saaledes at den maatte ske paa Pagtens Grund. Endelig fremhævede jeg meget stærkt, at for os stod det, som om den betydningsfuldste Garanti for en fredelig Afgørelse gennem kommende Tider maatte søges i selve dette, at der foregik en virkelig gennemgribende Nedrustning i alle betydende Lande.

Dette foregik i Generaldebatten og var altsaa mere den almindelige Tilrettelæggelse af vort Standpunkt. Men inden længe naaede vi jo til en Diskussion paa Grundlag af selve det af Benès udarbejdede Forslag, der først gennemarbejdedes i et Underudvalg paa 12 Medlemmer og derefter kom til Drøftelse i selve Kommissionen. Jeg skal nævne Hovedbestemmelserne i dette Forslag. Den første er den, at medens Voldgifts- og Mæglingsbestræbelserne foregaar, maa ingen Stat benytte denne Mellemtid til nogen Art af Rustning eller nogen Art af Foranstaltninger, der kan antages at styrke den i Stillingen overfor den Stat, med hvem den har et Mellemværende, og der gives ganske stærke Regler for, hvilken Kontrolmyndighed Folkeforbundet gennem Raadet kan udøve overfor saadanne Foranstaltninger. Den næste er den, at man erklærer for utilstedeligt og uforenligt med Folkeforbundets Grundsætninger ikke blot Angreb, men ogsaa truende Forholdsregler overfor en anden Stat. Dernæst anbefaler man mellem Stater, hvor Vanskeligheder forekommer, Oprettelse af demilitariserede Zoner, der ligesom kan skille deres militære Kræfter fra hinanden og ogsaa, hvis Brud paa Reglerne finder Sted, gøre det lettere at konstatere, hvem der da er den skyldige.

Det er nemlig et Hovedpunkt i de nye Regler, at man søger en Bestemmelse af, hvem der kan erklæres for Angriberen, altsaa med andre Ord den skyldige, Lovbryderen overfor de Stater, som er med i den internationale Retssammenslutning, og denne Bestemmelse har man i Regelen her

søgt deri, at man erklærer for Angriber en Stat, som griber til Krig i Strid med Pagten og i Strid med Protokollens Regler, og derunder hører enhver Krænkelse af en demilitariseret Zone. Det vil med andre Ord sige, at hvis der er Stridighed mellem to Stater, og den ene siger: Vi er villige til at underkaste os Rettens Afgørelse, Voldgiftsavgørelse eller Mægling, og den anden siger: Nej, vi vil ikke, saa er det den sidste, som er Angriber, hvis der derefter opstaar Strid.

Derefter bestemmes det, at naar Angriberen er konstateret, skal Raadet anmode alle Stater, som har underskrevet, om at lade træde i Anvendelse de Sanktionsbestemmelser, der findes angivet i Forbundspagten § 16. Det er jo dels økonomiske Tvangsmidler, der gaar ud paa at stille vedkommende lovbryderske Stat udenfor ethvert økonomisk Samkvem med den øvrige Verden, og dels er det militære Sanktionsmidler, Anvendelse af militære Kræfter overfor en saadan Stat. Der er efter Forbundspagten en afgørende Forskel mellem de to Midler. Med Hensyn til Sanktionsbestemmelserne af økonomisk Karakter indtræder Forbundsstaternes Pligt til disses Anvendelse ved selve Konstateringen af, hvem der er Angriberen. Der kan blive Modifikationer i Anvendelsen, men selve Pligten til at være med er der. Med Hensyn til de militære Foranstaltninger er Forholdet derimod dette, at der kan Raadet rette Opfordringer til de enkelte Stater. Men de enkelte Stater afgør selv, om de vil deltage deri, og de afgør endelig — hvis de vil deltage — paa hvilken Maade og i hvilket Omfang.

Til disse Bestemmelser føjedes der nu i Udkastet en fortolkende Sætning, som sagde følgende: Disse Forpligtelser skal fortolkes saaledes, at enhver af de underskrivende Stater er forpligtet til at samarbejde loyalt og effektivt for at opnaa Respekt for Forbundspagten og for at modsætte sig enhver Angrebshandling. Dertil føjedes saa nogle Regler for, at man skulde lægge Planer for, hvorledes de økonomiske Sanktioner skulde træde i Kraft; og man tilføjede endelig en Bestemmelse, som navnlig Franskmændene vistnok ansaa for Hovedbestemmelsen i det alt sammen, nemlig dette, at Raadet kan fra de enkelte Stater modtage Erklæringer om, hvad hver Stat i givet Tilfælde mener at kunne yde af militære Magtmidler til Opretholdelse af Retten.

Jeg nævnte, at det er den Paragraf, som Franskmændene har Hovedinteressen for; det, de ønsker og haaber, er, at for-